

LOGEN

LOGEN er et tværkunstnerisk ensemble der består af scenograf Nathalie Mellbye (NO), danser/koreograf Sofia Karlsson (SE), lydkunstner/komponist SØS Gunver Ryberg (DK), skuespiller Patrick Baurichter (DK/DE) og instruktør Anja Behrens (DE) startet i 2014.

Hvordan udfolder kollektivet sig hos jer processuelt, kunstnerisk og organisatorisk?

Med de to eksperimenterende værker Historien om Øjet og DEATH TO TRUTH OF BEAUTY har LOGEN etableret sig i scenekunstmiljøet i Danmark med en vilje til at udfordre den kollektive proces, det klassiske produktionsforløb og det intime rituelle møde med publikum.

Vi vil trænge igennem kødet og lave vrang-spejle for vores publikum i grænselandet mellem transcenderende øjeblikke og reflektiv samtidskritik i et sanseligt, ekspressivt og surrealistisk univers.

Vi har arbejdet os dybere og dybere ind i forståelsen af, hvad det betyder at hengive sig til det kunstneriske fællesskab. Vi går ikke på kompromis med os selv som kunstnere i kollektivets navn, men arbejder os langsomt og tålmodigt ind i en fælles kunstnerisk vision, hvor vi alle står ligeværdigt som afsendere. Hvis vi skal nævne en kollektiv styrke, vi selv sætter pris på, så er det passionen for at arbejde i grænselandet af vores egen formåen; fysisk, personligt og kunstnerisk. Vi er alle fascineret af det tætte møde med publikum, især når begge parter har noget på spil. Vi udfordrer os selv på vores specifikke fagområder og byder ind med vores respektive kompetencer og undersøger hinandens. Formsproget bevæger sig derfor ubegrænset mellem performativ installationskunst, koncert, ordløse sceniske handlinger, tekst og bevægelse.

LOGENs konstellation af personligheder, erfaringer, interesser, tematiske undersøgelser, styrker og æstetisk smag har været med til at udvikle vores fælles formsprog, over tid. Vores kollektiv er blevet bygget op fra begyndelsen af LOGENs første produktion Historien om Øjet (frit ud fra Georges Batailles roman med samme navn). Her beskæftigede vi os med en filosofisk tankegang, der i sig selv undersøgte grænseoverskridelsen mellem individer, som vi videreførte til et fællesskab med vores publikum. Men vi bruger ikke grænseoverskridelsen som en effektsøgende provokation, men som en metode for at komme tættere på os selv, mærke sine egne grænser, både som performer og publikum. Vi søger nok allesammen intuitivt efter yderpunkter i den menneskelige bevidsthed og/eller underbevidsthed. For at kunne skabe et frirum for vores publikum, hvor du som menneske kan få lov at opleve at blive set og hørt uanset dine skyggesider. Dermed arbejder vi med en stor kærlighed til det skrøbelige og uperfekte, men bevæger os også ud i perfektionisme, absurditet, det komiske, det mørke og det voldsomme. Vi bygger sjældent glansbilleder op, men går mere i kødet på mennesket og livet, og alle dets facetter uden forbehold eller fordømmelse.

Udover vores fælles fundament arbejder vi med at styrke ensembles kollektive viden, blandt

Enquete

andet gennem perspektiverende research og læsekredse. Hvis muligt tager vi på studietur og laver fordybende oplæg for hinanden, for at klæde hinanden på til udfoldelsen af de valgte tematikker.

Vores tværfaglighed mødes i en rituel arbejdsmetode, hvor en eksistentiel tematik, der vækker genklang ud fra en personlig betragtning, omsættes til et ritual, som af gruppen udfoldes i en række sceniske handlinger. Det personlige og det kollektive er derfor ikke modsætninger i vores praksis, eftersom det personlige får en nærmest universel, symbolsk eller arketypisk karakter i det rituelle rum. Den rituelle metode lægger op til en total hengivelse og skaber plads for intuitiv kreativitet, uanset fagligt udtryk. Vi har skabt et fundament, hvor vi som fem meget forskellige kunstnere står ligestillet i den scenekunstneriske proces, fra start til slut. Hvilket i sin tur afspejler sig i måden, vi strukturerer vores arbejde på, hvor der ikke er én der har hovedansvaret, men hvor vi tager alle beslutninger sammen. Alt fra hvordan vi overordnet lægger op til en produktionsproces sammen med et teater, til hvordan vi strukturerer et prøveforløb, fra dag til dag. Ellers er det den der har mest erfaring med at lægge en produktionsplan, der laver et forslag, vi så efterfølgende arbejder videre på. Når det kommer til det kreative, arbejder vi for det meste med det rå materiale, hele vejen fra prøveforløbet ind i forestillingen. Hvis det er en scene eller et materiale der skal gennearbejdes får den respektive person, der har kreeret det, frihed til at beslutte, hvordan materialet skal bearbejdes efter en fælles refleksion med hele kollektivet. Eller en helt anden kunstner fra gruppen får udfordringen at lave en helt ny variation af scenen, for at se hvad det vil give til materialet.

Retrospektivt står Opløsning/Nedbrydning/Sammensmeltning som en klar agenda i LOGENs drivkraft som et tværfagligt scenekunstnerisk kollektiv. Ikke kun opløsning af de forudfattede professionelle roller, men også en nedbrydning af gængse institutionelle strukturer og arbejdsprocesser og forestillinger om den identitet, vi som mennesker udspiller til dagligt. Vi arbejder med stor tillid til hinanden, hvilket giver plads til at udfordre barrierer i os selv, et arbejde der giver adgang til en råhed og en sitren, som opstår når den nervøse krop har noget betydningsfuldt på spil. Den sitren og det intime møde, vi skaber med os selv og med hinanden gennem vores arbejdsmetode, deler vi uden forbehold med vores publikum i et meget generøst rum, hvor en gensidig tillid kan opstå. Den tillid er en afgørende medspiller for os som kollektiv, da LOGEN altid har haft publikum meget tæt på under skabelsesprocessen og værkets endelige tilblivelse. Vi ønsker ikke at skabe afstand mellem os og dem, men en sammensmeltning, hvor vores kollektive bevægelse udvider sig og omfavner publikum ind i en potentielt ny tilstedeværelse. Her kan vi tale til en anden, dybere dimension af mennesket end det umiddelbare intellektuelle og analytiske. Vi ønsker at give plads til øjeblikke hvor en irrationel mytologisk tilstand træder i kraft gennem rituel symbolsprog og associativ forgrening af tematikker.

Udover vores sceniske ambitioner har LOGEN også haft drømme om at udvide vores forståelse af forestillingsformatet. I mødet med Teater FÅR302 i 2018 og gennem bestillingsværket DEATH TO TRUTH OF BEAUTY fik vi mulighed for at afprøve en konceptuel idé, vi har haft lyst til at undersøge, siden vi startede LOGEN. Vi ønskede at afprøve hvad der ville ske, hvis værkets dramaturgiske grundstruktur kunne få lov at udvikle sig, ikke kun i prøveforløbet, men også gennem hele forestillingsperioden. I stedet for at skabe en færdig sammensat forestilling, skabte vi korte fragmenter, ritualer og sceniske handlinger, der i sig selv havde deres egen eksistensberettigelse i relation til forestillingens tematik. Igennem hele vores spilleperiode mødtes vi hver anden dag og sammensatte en ny forestilling ud fra hvordan vi oplevede, at materialet havde mødt publikum

LOGEN

aftenen før. Grænsen mellem proces og resultat blev en evigt flydende tilstand. Nødvendigheden for at vi som performere måtte acceptere og arbejde med angst og risiko for totalt nederlag blev en del af forestillingens grundprincip, og hengivelsen til nuet blev altafgørende. Vi arbejdede med udmattelsen som en evig ledsager, da det var enormt intenst aldrig rigtig at vide, hvilket materiale vi ville stå med den kommende forestilling. Men friheden til at kunne arbejde intuitivt i relation til materialet og den dynamik, publikum førte med ind i værket, gav noget helt særligt. Gennem den måned, vi åbnede dørene for omverdenen, oplevede vi, at der langsomt voksede en logik frem, der blev forestillingens egen. Vi kan ikke helt sige præcist hvilke konsekvenser nytænkningen havde, men vi kunne mærke, at der var nogle andre kreative strømninger der fik lov til at være gældende end dem vi normalt følger når vi bliver resultatorienterede.

Den kunstneriske frihed vi har fået, og den opbakning og det engagement vi har oplevet fra vores co-producenter og publikum, har været vigtig for udviklingen af vores kollektiv og i sidste ende den kunst vi skaber i LOGEN. Da vi er selvstændige kunstnere, der hver især ud over LOGEN har karriere og familieliv er vi totalt afhængige af støtte fra institutioner. Internt prøver vi at fordele arbejdsopgaverne så meget som muligt imellem os. Nogle gange er det et spørgsmål om, hvem der har tid eller hvem der har mest erfaring med de pågældende opgaver, andre gange er det lystbaseret. Men det antal af timer vi lægger i projekterne overstiger langt det antal timer vi kan finansiere. Måske i særdeleshed i den evige oprydning af vores egne kaosprocesser, hvor det at tænke konsekvenser af vores handlinger ikke må stå i vejen for at eksperimentere. Når vi laver en tre-akters fire timers performance og der smides med æg, mælk og medisterpølse ud over det hele, er det stadig os selv der svinger moppen bagefter til oprydning-rave. Det er en stor udfordring for LOGENs medlemmer at multitaske både performativt, iscenesættende, i producent-roller og som dramaturger, men vi prøver så vidt muligt, at organisere det sådan, at det praktiske produktionsarbejde tilfalder samarbejdspartnere i form af en co-produktion med en institution, der kan løfte noget af det praktiske. Det kræver meget kommunikation om behov og forventninger fra både LOGEN og vores samarbejdspartnere, når vi skal prøve at smelte den kollektive kraft sammen med de allerede eksisterende rammer for "normale" produktionsforløb. Her nyder vi godt af, at gruppen er sammensat af forskellige fagområder, som alligevel kan tage ansvar for de spørgsmål, der opstår omkring produktionsforløbet. Både LOGEN og de institutioner, vi har samarbejdet med, er gået til de kreative og administrative udfordringer med en forståelse af den andens situation, og har derfra prøvet at løse opståede problemer. Den største udfordring her har nok været måden, man strukturerer sit arbejde på i en institution vs. måden, man eventuelt arbejder på som selvproducerende kunstnere. En institution har for det meste brug for at der laves nogle overordnede beslutninger omkring indhold og visuelle udtryk langt inden en prøvestart, hvilket ikke rigtigt passer sammen med LOGENs behov for af at henge sig til grænsesøgning og eksperimentering. Men her har det været altafgørende for LOGEN, at vi har brugt tid og ressourcer på pre-workshop forløb, hvor vi har haft fuld frihed til at kunne nærme os et kommende scenekunstnerisk værk på LOGENs præmisser. Så har vi i det mindste haft en klar fælles vision, vi kan tale ud fra. Vi synes at det er lykkedes at skabe gode samarbejdsrammer med både Odense Teater og Teater Får302 for alternative procesforløb, åbne visninger, mulighed for workshops, perspektiverende events, med en næsten ubegrænset kunstnerisk frihed. På nogen måder har det her været en fordel, at vi ikke har været en del af institutionens sædvanlige program. Vi er kommet som gæster udefra, med en masse ønsker og ideér uden at rigtigt vide, hvad der er muligt indenfor rammerne. Så hvis udgangspunktet for et kunstnerisk samarbejde ligger langt

udover hvad institutionen kan rumme, kunne det jo godt være at man til sidst lander et sted hvor ingen af parterne troede det var muligt.

Hvilke politiske eller samfundsmæssige omstændigheder reagerer I på som kollektiv?

Vi arbejder meget sansebaseret og med personligt forankrede associationer (om det så er tekst, lyd, bevægelse eller visuelt). Det gør, at vi reagerer og agerer på mange forskellige omstændigheder og bevægelser i vores tid. Det viser sig ofte, at det er meget individuelt i vores kollektiv, hvad vi reagerer på, og dermed byder ind med i vores fælles bank for performativt materiale. Vi har ikke et bevidst fælles politisk eller samfundsmæssigt mål, men vi arbejder alle sammen med et ønske om at diskutere og lægge krop til eksistentielle eviggyldige dilemmaer. LOGEN fokuserer på vigtigheden af det hellige, det uperfekte, det kollektive, hengivelsen, og generøsiteten som grundlæggende værdier, vi ønsker at fremme i vor samtid.

Vi har arbejdet med kunstnere, tænkere og kulturelle og politiske begivenheder og strømninger fra tiden op til 2. Verdenskrig. Det var en opbrudstid i Europa, et apokalypsens laboratorium, som har givet tunge efterskælv, som vi mærker, måske i særlig grad nu, hundrede år senere. Det har vi tematisk bearbejdet instinktivt og intuitivt, for at sætte vores samtid i perspektiv.

Hvem identificerer I jer med i historien af kollektiver og bevægelser?

Der er ikke nogen afklaret bevidsthed om at vi som gruppe sammenligner os eller drager konkret inspiration fra andre kollektiver. Alle LOGENs medlemmer har erfaring fra andre typer samarbejder som også er kollektive og som handler om at skabe i fællesskab, og som arbejder med at finde et formsprog baseret på den personlige indsats og co-creation. Her spiller det selvsagt ind hvilke samarbejder vi har været en del af, og hvilke erfaringer vi enkeltvis har taget med os ind i vores møde som LOGEN, men også hvilken kunst vi enkeltvis er inspireret af.

I vores projekter og research er vi stødt på kunstnere og tænkere eller bevægelser der resonerer i vores arbejde og vores interessefelt. Da vi eksempelvis arbejdede med Bataille og inviterede filosof Jon Auring Grimm ind for at holde foredrag, blev vi gennem ham bekendt med, at Bataille var en del af en hemmelig rituel LOGE Acephale, bestående af franske kunstnere, poeter og tænkere, der undersøgte muligheden for at etablere et helligt rum i en verden uden Gud. Dette fortalte Jon os om, fordi vores performative arbejde gav ham denne association. Man kender kun lidt til, hvad de foretog sig i Acephale, men der er mange myter forbundet til gruppen, der efter sigende skal have foretaget rituelle handlinger i en skov i stræben efter en suveræn "hovedløshed".

Der ligger en humor i at kalde os LOGEN, da det delvist er en hentydning til andre LOGEselskabers hierarkiske og patriarkalske hemmelighedskræmmeri og rituelle praksis, som vi samler op på en både højtidelig og flabet måde, i en noget mere queer constellation.

Både Acephale og samtidige surrealistiske strømninger arbejdede med overskridelsen, det hellige og det forunderlige, hvilket LOGEN reflekterer i sit spejl for samtiden.

Gennem vores arbejde med Schiele har vi også opdaget en del æstetiske ligheder med Wiener aktions kunstnere som Günter Brus eller kollektivt teater fra halvfjerdserne, og vi vækker tilsyneladende også associationer til shamanisme, hobbyværksteder og swingerklubber i følge diverse anmeldere.

Andre kollektive grupper, der har set LOGEN, har efterfølgende inviteret os ind til deltagelse i forskellige events og samarbejder. Det radikalt filosofiske skrivekollektiv Mycelium, inviterede os

LOGEN

til at være medvirkende performere i et hekseritual ved midsommer på Hovedbiblioteket. XR-gruppen MAKROPOL engagerede os til at lave et ritual om transformation til deres åbning af VR installationen Anthrophia på Copenhagen Contemporary, og senere har vi også arbejdet med dem i en workshop om Artificial Intelligence og Singularity. Under KBH læser blev vi hyret til at genfortolke performativt ikoniske litterære manifeste, såsom DADA manifestet, det surrealistiske manifest, og det futuristiske manifest. Dette foregik i Serapion Ordenen hvor vi lavede et syret "LOGEN i LOGEN" ritual inspireret af teksterne. Der blev røget falliske cigarer i spacesuits og wrestlingmasker og proklameret dada digte om armlængdeprincippet i kunstfonden, nepotisme og ikke mindst betalte publikumspadser, efterfulgt af en futuristisk fascistisk wrestling i spaghetti med publikum.

En kollektiv forståelse af os selv som gruppe, udmønter sig også i, hvordan vi anskuer os selv som en form for band. Et band der laver rotationsøvelser (bytter rundt på vores instrumenter/fagområder) og hvor et enkelt bandmedlem byder ind med en idé til et nummer, som de øvrige bandmedlemmer tager udgangspunkt i. Nogle gange er det allerede et færdigt nummer for eksempel en solo, andre gange bliver nummeret bedre, hvis vi får lov at jamme videre, eller sammenføre nogle forskellige melodier til noget tredje. Det kan også blive nødvendigt at udfordre hinanden med bestillingsopgaver internt, fordi vi ser vi har brug for noget materiale i vores repertoire, der skal tilføje en ny tone eller tempo. Men mest af alt er vi et band fordi vi opererer med det, vi kalder playlists/sæt-liste, hvor vi i fællesskab sammensætter vores numre til det dramaturgiske forløb, eller den oplevelse vi deler med vores publikum.....og fordi vi er punk rock og har groupies.